

Είδαμε | «Ντα» του Χιου Λέοναρντ στην ΕΜΣ του ΚΘΒΕ – Η επιστροφή είναι ένας φόρος τιμής. Μέχρι να κλείσει η αυλαία.

tetragwno.gr/2018/01/da-hugh-leonard-kratiko-theatro-voreiou-ellados/

January 29, 2018

Γράφει ο **Λάζαρος Αντωνιάδης**

Από το χρονικό τοπίο των ναζιστών μέχρι τον απελευθερωτικό θάνατο του Ντα.

Ο ανθρώπινος, χιουμοριστικός και βαθιά συγκινητικός λόγος του **Χιου Λέοναρντ** ακουμπά στο νοσταλγικό ώμο του **Δημοσθένη Παπαδόπουλου** για να επιβεβαιώσει την πρώτη του συνεργασία με το **Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος**.

Θα μπορούσε να ήταν ένας χορός αρχαίας τραγωδίας. Ένα θέατρο μέσα στο θέατρο. Το «Ντα» είναι το 9ο θεατρικό έργο του συγγραφέα. Γράφτηκε στα 52 του χρόνια. Πιο κοντά σ' αυτό που λέμε αυτοβιογραφία. Από τα πρώτα κιόλας λεπτά αντιλαμβάνεσαι τη δίψα της αποκαθής. Ακέραια ματαιότητα. Το τέλος αρκεί για ν' ανακαλύψεις τη διαδρομή που συνδέει την ψυχική αναστάτωση του συγγραφέα μέχρι το τελικό αριστουργηματικό κείμενο.

Η πρώτη επαφή με το ελληνικό κοινό δόθηκε στο θέατρο **«Μπρόντγουαι»** την περίοδο 1979/'80 με τον **Μάνο Κατράκη** σε σκηνοθεσία **Τάκη Μουζενίδη**. Το έργο, επίσης, διασκευάστηκε για τον κινηματογράφο, σε σενάριο του ίδιου του συγγραφέα, απ' τον **Ματ Κλαρκ**.

Η επιστροφή του γιου για την κηδεία του πατέρα του, αφήνει και το τελευταίο κομμάτι από τη συγγενική ροή. Συγγενική κι αν όχι εξ αίματος. Συγγενική ροή φροντίδας, πίστης και αφοσίωσης μιας ολόκληρης ζωής. Τα τριαντάφυλλα δεν είναι απλά ένας συνδετικός κρίκος, είναι το απαύγασμα.

Ο πατέρας στον υποκοριστικό ρόλο του «DA», του «Daddy» δηλαδή. Ένας αφοσιωμένος και πλήρως εργασιομανής κηπουρός. Με τάσεις υπηρετήσης, ίσως για τη ναζιστική κοινωνία ως μια ανάγκη επιβίωσης. Σ' ένα μικρό παραλυμένο διάλογο. Η μικροαστική κοινωνία της Ιρλανδίας δεν μοιάζει τόσο ξέμακρη από αυτή της ελληνικής. Το έργο σου πλάθει την πολυπλοκότητα των σχέσεων και πολλαπλών διαστάσεων. Όλοι οι προβληματισμοί μπαίνουν στο τραπέζι. Από την εσωτερική πάλη της βίας (μεταφράζοντας την σε διάφορες μορφές), την ανεργία, την καταπίεση της οικογένειας, την μετανάστευση. Όροι που θα αλλάζουν χρονολογίες, αλλά θα παραμένουν το ίδιο επίκαιροι.

Η επιστροφή είναι ένας φόρος τιμής. Μέχρι να κλείσει η αυλαία.

Ο **Κώστας Σαντάς** στο ρόλο του πατέρα. Σαν μονόλογος διαρκείας με παρενθέσεις. Η τρυφερότητα του εκφράζεται με ποικιλία κάτω από τη μεστή και σκληρή πραγματικότητα. Είναι εκείνος που ζει και μετά το θάνατο του. Η επίδραση του ξυπνητό ηφαίστειο. Πάντα, στερεοτυπικά όμως. Χωμένος σε κοινωνικές συμβάσεις μέσα από τις οποίες χαρακτηρίζονται οι ρόλοι της οικογένειας. Κάτι που βλέπουμε περισσότερο στην προτελευταία σκηνή του έργου.

Τους ρόλους του Τσάρλι αναλαμβάνουν ο **Δημήτρης Σιακάρας** και ο **Αναστάσης Ροϊλός**. Καθ' όλη τη διάρκεια της παράστασης αντιλαμβάνεσαι τον εσωτερικό διάλογο που είναι μαινόμενος και σχεδόν αναμενόμενος. Οι συγκρούσεις φέρνουν στο φως την αλλοτριωμένη σχέση πατέρα και γιου. Στερεοτυπικός όμως κι εκείνος. Το διάβασμα είναι μια διαφυγή από την κοινωνική στέρηση. Ένα παιδί εγκλωβισμένο που θα ενδώσει στην απελευθέρωση του.

Η μάνα με την **Λίλιαν Παλάντζα** στο ρόλο της ισορροπίστριας. Είναι εκείνη που σε κάθε κλισέ της επαρχίας βλέπεις να προηγείται, αλλά και ν' ακολουθεί.

Ο Δημοσθένης Παπαδόπουλος έφτιαξε έναν αφαιρετικό κόσμο πάνω από τη γη. Κάπου ανάμεσα σε ζωή και θάνατο. Σ' ένα σύννεφο που περιμένει τη βροχή για να ξεσπάσει. Κι όπως γράφει ο Λέοναρντ «Όταν βρέχει, ο θεός βάζει τους Αγγέλους να κατουράνε».

Το «Ντα» είναι ένα σύγχρονο έργο που στην ειλικρίνεια του κανέναν δε αφήνει ασυγκίνητο. Μια παράσταση που οφείλεις στον εαυτό σου.

Share